

Arrest

nr. 265 111 van 8 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X,
allebei handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 26 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gelet op de terechtzitting van 18 oktober 2021, waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat L. LAHAYE *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 5 maart 2020 België binnen met een paspoort en verzoeken op 13 maart 2020 om internationale bescherming. Op 24 juni 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in San Salvador. U rondde uw middelbare school af in 2014 en werkte tijdens uw studies al als chauffeur voor de gemeente San Salvador als chauffeur. U zette deze job ook na uw studies verder.

Tot 2015 woonde u samen met uw moeder en uw twee zussen in colonia Zacamil, een wijk in het noorden van de hoofdstad San Salvador. In 2015 verhuisde u naar Urbanizacion La Isla Uno, in het westen van San Salvador. In 2016 leerde u R. L. C. D. B. (...) kennen, waarop jullie in 2017 gingen samenwonen en in augustus 2017 een zoon kregen, P. A. B. C. (...). In december 2019 stapten jullie in het huwelijksbootje.

Op zaterdag 1 februari 2020 kwamen er twee bendeleden van de MS-13 naar uw huis in de Urbanizacion La Isla Uno. Zij richtten wapens op u, uw echtgenote en uw zoon en waren op de hoogte dat jullie vanuit een zone van een rivaliserende bende kwamen. Ze wisten eveneens om hoe laat uw echtgenote en u het huis meestal verlieten en terugkwamen. Als jullie het huis niet binnen de 24 uur zouden verlaten, dreigden ze jullie te vermoorden. Jullie mochten geen contact opnemen met de politie. De bendeleden gingen weg en jullie pakten jullie spullen en verhuisden diezelfde avond naar uw moeder in colonia Zacamil waar de bende 18 actief is. Uw echtgenote kwam na dit incident niet meer buiten.

Op maandag 3 februari 2020 belde u naar uw werk en vertelde hen over het incident van 1 februari 2020. U kreeg hierop een andere functie toebedeeld als verdeler van het werkmateriaal zodat u zich niet meer op straat moest begeven. U en uw echtgenote bleven die dag in het huis van uw moeder en u ging niet werken.

Op 4 februari 2020 ging u opnieuw werken. Die avond vroegen twee bendeleden van de bende 18 aan uw moeder wat jullie daar deden. Uw moeder gaf hen het excuus dat het dak van jullie huis gerepareerd werd en jullie daarom bij haar verbleven. De bendeleden zeiden hierop dat jullie daar weg moesten.

Op 6 februari 2020 gingen uw echtgenote en u naar het politiekantoor in de wijk Monserat in San Salvador om klacht neer te leggen. Omdat de politie jullie niet kon helpen, begon uw echtgenote wat onderzoek te doen naar andere oplossingen. Op 7 februari 2020 ging u naar een reiskantoor in het centrum van San Salvador en kocht u de vliegtuigtickets naar België voor uzelf, uw echtgenote en jullie zoontje. Hiervoor leende u 2000 dollar van uw schoonmoeder.

Toen u niets meer hoorde van de politie, besloot u op 14 februari 2020 uw ontslag in te dienen. Op 29 februari 2020 werkte u de laatste keer. In deze periode verplaatste u zich samen met uw mama naar uw werk, gezien zij ook voor de gemeente werkte. Tussen 16 en 18 februari 2020 werd u opgebeld door de politie in navolging van uw klacht. Nadien belde u hen twee of drie keer om te horen of zij meer informatie voor u hadden, waarop de politie zei dat ze u later zouden informeren. Nadien vernam u niets meer.

Op 3 maart 2020 vlogen jullie vanuit El Salvador via Mexico en Duitsland naar Nederland. Waarop jullie met de trein verder reisden naar België waar jullie op 5 maart 2020 aankwamen en op 13 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken voor: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, het paspoort van uw zoon, een kopie van uw huwelijksakte, een attest van uw werk, uw aangifte bij de politie van San Salvador, de reservatie van uw vlucht van El Salvador naar Nederland, vier kopieën van diploma's op naam van uw echtgenote en WhatsAppberichten die u verstuurde naar een kennis over de bezetting van jullie huis in Urbanizacion La Isla Uno.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst maakt en evenmin een reëel risico op ernstige schade.

Zo moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenote voor februari 2020 nooit problemen kenden met de bendes in El Salvador (CGVS man, p. 15; CGVS vrouw, p. 15). U verliet uw land van herkomst nadat u in februari 2020 eenmalig in aanraking kwam met bendeleden van de bende MS-13 die eisten dat jullie het huis zouden verlaten omdat ze wisten dat u naar de zone van een rivaliserende bende was geweest (CGVS man, p. 14-15). Uw echtgenote en u verhuisden diezelfde avond naar het huis van uw moeder in colonia Zacamil. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken om welke reden u plots in februari 2020 problemen kreeg met de bende MS. Hoewel u al sinds 2015 in uw huis woonde en de bende MS toen reeds actief was in deze wijk, deden de feiten zich pas kort voor uw vertrek uit El Salvador op 3 maart 2020 voor (CGVS man, p. 4, 14, 15 en 22). Ook verplaatste u zich al sinds de geboorte van uw zoon in 2017 regelmatig naar het gebied van de rivaliserende bende gezien uw schoonmoeder, die net zoals uw moeder in Zacamil woont, op uw zoontje lette wanneer jullie aan het werk waren, met een korte onderbreking tussen 2018-2019 toen uw partner thuis bleef (CGVS man, p. 22). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de bendeleden pas vijf jaar na uw aankomst in de wijk, uw huis wilden innemen omwille van de goede ligging ervan of omwille van uw verplaatsing naar een zone in handen van de tegengestelde bende (CGVS man, p. 15 en 22).

De geloofwaardigheid van uw problemen wordt verder ondermijnd doordat er inconsistenties zijn tussen de verklaringen van u en uw echtgenote en de klacht die opgetekend werd bij de politie op 6 februari 2020 (document 6). In de klacht die jullie neerlegden bij de politie werd opgetekend dat de bende jullie op 1 februari 2020 24 uur de tijd gaven om jullie huis te verlaten omdat zij hadden gezien dat u op rivaliserend territorium kwam, meer specifiek wanneer u uw moeder ging bezoeken in Colonia Zacamil, Mejicanos (document 6). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat jullie op 1 februari 2020 gevisieerd werden omdat jullie sinds half 2019 vaker bij haar moeder langs gingen, gezien zij op jullie zoon paste als jullie werkten (CGVS vrouw, p. 15). Ook uit uw verklaringen blijkt dat jullie die dag bij uw schoonmoeder op bezoek gingen en niet bij uw moeder zoals in de klacht opgetekend werd (CGVS man, p. 16). Bovendien verklaart u dat u initieel niet wist wat het betekende toen de bendeleden zeiden dat ze wisten dat u van de "Chavales" kwam en dat u pas bij de politie te weten kwam dat dit verwees naar het gebied van een rivaliserende bende (CGVS man, p. 14). Het is dan ook erg vreemd dat u in de klacht bij de politie liet optekenen dat de bendeleden specifiek verwezen naar de bezoeken aan uw moeder in Colonia Zacamil. Daarbij is het tevens erg opvallend dat er in de aangifte bij de politie enkel sprake is van verbaal geweld en niet van een dreigement met vuurwapens zoals jullie verklaren op het CGVS (document 6; CGVS man, p. 14 en 21; CGVS vrouw, p. 12). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat de politie jullie niet de aandacht gaf die jullie wilden en geen belang hechtte aan jullie verklaringen (CGVS man, p. 21; CGVS vrouw, p. 20). Dit weet echter niet te overtuigen, daar er in de aangifte wel veel details vermeld staan over bijvoorbeeld de kleding van de bendeleden, waardoor het weinig aannemelijk is dat de politie de door u vermelde wapens niet zou opnemen in uw verklaring omwille van een gebrek aan interesse aan hun kant (document 6). Bovenstaand inconsistenties tussen jullie verklaringen en de neergelegde klacht maken het weinig aannemelijk dat dit incident op 1 februari 2020 daadwerkelijk plaatsvond.

Bevestiging hiervan is te vinden in de onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenote over dat incident hebben afgelegd. Zo verklaart u dat bij het incident van 1 februari 2020, de voordeur van jullie huis reeds open stond toen de twee bendeleden bij jullie aanklopten, daar dit jullie gewoonte was (CGVS man, p. 16). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat er op de deur geklopt werd, waarop u de deur ging openen (CGVS vrouw, p. 16).

Ook wat betreft het incident van 4 februari 2020 waarbij twee leden van de bende 18 uw moeder aanspraken over jullie aanwezigheid in haar huis, weten jullie verklaringen niet te overtuigen. De bendeleden spraken uw moeder éénmalig aan op 4 februari 2020 en zeiden haar dat jullie snel moesten vertrekken (CGVS man, p. 19; CGVS vrouw, p. 13 en 19). Hoewel jullie nog tot aan jullie vertrek naar België op 3 maart 2020 bij uw moeder bleven inwonen, spraken de bendeleden noch u, noch uw moeder, noch uw echtgenote opnieuw aan (CGVS vrouw, p. 19; CGVS man, p. 19). Dat de bendeleden jullie niet aanspraken in deze periode is erg vreemd daar de bende jullie zo snel mogelijk weg wilden uit hun zone. U verklaart hierbij dat uw echtgenote niet meer buiten kwam in deze periode, dit is echter niet geloofwaardig, daar uw echtgenote verklaart dat zij op 3 februari 2020 haar DUI ging ophalen, op 4 februari 2020 haar paspoort ging ophalen, vervolgens op 6 februari 2020 mee naar de politie ging en op 7 februari 2020 met u de vliegtuigtickets ging kopen (CGVS man, p. 14, 18, 19 en 20; CGVS vrouw, p. 8, 10 en 11). Ook jullie verklaringen omtrent dit incident zijn niet consistent. Zo stelt u dat uw moeder jullie op de hoogte bracht van dit incident toen jullie die dag thuis kwamen (CGVS man, p. 14). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat jullie reeds thuis waren en dat uw moeder jullie op de hoogte bracht van het incident toen zij thuiskwam (CGVS vrouw, p. 21). Dergelijke tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van jullie relaas niet ten goede.

Bovendien is het opmerkelijk dat het incident van 4 februari 2020 met uw moeder niet in de klacht vermeld wordt (document 6). Dit is des te vreemder daar u verklaart dat jullie beslisten om op 6 februari 2020 klacht neer te leggen bij de politie omdat jullie niet enkel jullie huis moesten verlaten, maar ook het huis van uw moeder (CGVS man, p. 20). Deze inconsistente en vage verklaringen brengen de geloofwaardigheid van dit incident verder aan het wankelen.

Ook uit jullie gedrag na de incidenten van 1 februari 2020 en 6 februari 2020 kan geen ernstige vrees afgeleid worden. Zo verklaart u dat uw echtgenote het huis niet meer verliet nadat uw moeder op 4 februari 2020 aangesproken werd (CGVS man, p. 19-20). Dit is echter louter een blote bewering die u niet hard weet te maken en bovendien tegengesproken wordt door jullie verdere verklaringen. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt vergezeldde uw echtgenote u op 6 februari 2020 naar het politiebureau om klacht neer te leggen en ging zij op 7 februari 2020 eveneens mee de vliegtuigtickets kopen (CGVS man, p. 20-21; CGVS vrouw, p. 8, 11 en 13). Bovendien bleef u nog aan het werk tot 29 februari 2020 ondanks het dreigement van de bende 18 in de kolonie van uw moeder (CGVS man, p. 6, 7 en 13; CGVS vrouw, p. 8). Hoewel uw echtgenote verklaart dat u zich uit schrik steeds samen met uw moeder naar het werk verplaatste en altijd in en uit de kolonie ging in het gezelschap van uw moeder, blijkt uit haar verdere verklaring dat dat niet het geval is (CGVS vrouw, p. 13 en 19). Zo stopte u op 6 februari 2020 vroeger met werken om samen met uw echtgenote klacht te gaan indienen bij de politie, waardoor u zich die dag niet samen met uw moeder in en uit de kolonie verplaatste (CGVS vrouw, p. 21). Ook bij de aankoop van de vliegtuigtickets op 7 februari 2020 werden jullie niet vergezeld door uw moeder, daar uw echtgenote hierover verklaart dat jullie gedrieën naar daar gingen (CGVS vrouw, p. 8). De bewering dat jullie zich enkel met uw moeder in en uit de kolonie verplaatsten houdt dan ook geen steek. Het blijft hoe dan ook een vraagteken waarom u na het indienen van uw ontslag op 14 februari 2020 nog bleef werken tot 29 februari 2020 en zo het risico vergrootte om bendeleden tegen het lijf te lopen in colonia Zacamil (CGVS man, p. 6, 7 en 13; CGVS vrouw, p. 8). Hieruit kan wederom geen ernstige vrees in jullie hoofde afgeleid worden.

Verder zijn ook jullie verklaringen omtrent het nemen van de beslissing om El Salvador te verlaten inconsistent. Zo verklaart u dat deze beslissing genomen werd op 14 februari 2020 omdat jullie niets hoorden van de politie en jullie geen plaats hadden om te verblijven (CGVS man, p. 14 en 15). U diende daarop op 14 februari 2020 uw ontslag in op uw werk (CGVS man, p. 15). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat jullie beslisten om El Salvador te verlaten nadat de politie u opbelde in navolging van uw klacht en zij jullie geen zekerheid konden geven, maar wel jullie schrik bevestigden (CGVS vrouw, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dat dit opvolgingstelefoontje van de politie 10 à 12 dagen na het indienen van de klacht plaatsvond, dus tussen 16 en 18 februari 2020 (CGVS man, p. 12). Ook hier vallen jullie verklaringen niet met elkaar te verenigen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat jullie vliegtuigtickets reeds op 7 februari 2020 aangekocht werden hetgeen erg vreemd is gezien jullie beiden verklaren dat de beslissing om het land te verlaten toen nog niet genomen was (CGVS man, p. 10 en 14; CGVS vrouw, p. 8 en 13). Jullie verklaren hierover dat jullie de garantie kregen van het reisbureau dat 65 procent van het vliegtuigticket terugbetaald zou worden indien jullie toch beslisten om het land niet te verlaten (CGVS man, p. 21; CGVS vrouw, p. 13, 14 en 15). Dit is echter een blote bewering die jullie niet weten te staven, daar het reisbureau hiervan niets op papier

zette (CGVS vrouw, p. 14-15). Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie daadwerkelijk het politieonderzoek afwachten alvorens jullie vertrek uit El Salvador te regelen.

Verder moet er ook gewezen worden op het feit dat jullie na het incident met de bende MS-13 op 1 februari 2020 en het incident van 4 februari 2020 met uw moeder en de bende 18, nog een maand in El Salvador bleven wonen. Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, zou men toch verwachten dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken. Bovendien reisde u met uw familie via Mexico, Duitsland en Nederland naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u noch in Duitsland, noch in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Wanneer uw echtgenote met deze vaststelling wordt geconfronteerd, antwoordt ze vreemd genoeg dat jullie ook rekening hielden met de taal, aangezien jullie van mening waren dat jullie sneller in staat zouden zijn om Frans te leren (CGVS vrouw, p. 9). Deze houding ondermijnt evenwel de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u het niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en diploma's van uw echtgenote, uw zoon en u bevatten louter gegevens omtrent jullie identiteit en scholing hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. Het attest van uw werkgever bevestigt uw beroep, hetgeen hier evenmin in twijfel getrokken wordt. De reservatie van jullie vlucht van El Salvador naar Nederland op 3 maart 2020 bevestigt jullie reis naar België. Wat betreft de printscreens van WhatsAppberichten die u verstuurde met een kennis van u over de bezetting van uw woning door bendeleden, moet worden opgemerkt dat deze geen enkele waarborg bevat waaruit de authenticiteit van deze berichten zou kunnen worden vastgesteld. Een dergelijke conversatie kan op eenvoudige wijze in elkaar worden gestoken. Dergelijke printscreens zijn derhalve enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

In verband met de e-mail die het CGVS op 9 maart 2020 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van u en uw echtgenote, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve moet er worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw echtgenote, R. L. C. d. B. (...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in San Salvador, El Salvador. U groeide op in de wijk Zacamil met uw moeder, uw twee zussen, uw broer en een tante van uw moeder. U studeerde fysiotherapie en ergotherapie aan de universiteit van San Salvador en behaalde uw diploma in augustus 2020.

Sinds 2016 heeft u een relatie met M. I. B. A. (...). In 2017 trok u bij hem in in Urbanizacion La Isla Uno, een wijk in het westen van San Salvador, en in augustus 2017 kregen jullie een zoon, P. A. B. C. (...). In december 2019 stapten jullie in het huwelijksbootje.

Op zaterdag 1 februari 2020 kwamen er twee bendeleden van de MS-13 naar uw huis in de Urbanizacion La Isla Uno. Zij richtten wapens op u, uw echtgenoot en uw zoon en gaven jullie 24 uur de tijd om jullie huis te verlaten. Zij waren op de hoogte dat jullie vanuit een zone van een rivaliserende bende kwamen en wisten eveneens om hoe laat uw echtgenoot en u het huis meestal verlieten en terugkwamen. Als jullie het huis niet binnen de 24 uur zouden verlaten, dreigden ze jullie te vermoorden. Jullie mochten de politie niet contacteren. De bendeleden gingen weg en jullie pakten jullie spullen en verhuisden diezelfde avond nog naar uw schoonmoeder in colonia Zacamil waar de bende 18 actief is.

Uw echtgenoot belde naar zijn werk en kreeg te horen dat hij een andere functie kon krijgen waardoor hij zich niet in het openbaar moest begeven. Maandag 3 februari 2020 ging hij niet werken en gingen jullie jullie identiteitskaarten vernieuwen in het centrum van San Salvador. Dinsdag 4 februari 2020 ging uw echtgenoot opnieuw werken. Diezelfde dag werd uw schoonmoeder aangesproken door twee leden van de bende 18 om te vragen wat jullie in haar huis deden. Jullie moesten van de bende snel opnieuw vertrekken. Vanaf die dag kwam u het huis niet meer uit en uw schoonmoeder carpoolde met uw echtgenoot naar zijn werk, zodat hij niet op zijn eentje de zone moest betreden.

Jullie zochten naar informatie en kwamen zo bij België uit, maar hadden nog niet beslist of jullie al dan niet zouden vertrekken. Op 6 februari 2020 dienden jullie klacht in bij de politie in San Salvador. Zij zeiden dat het normaal is dat bendes niet willen dat je in hun territorium komt, waarop jullie nog ongeruster werden omdat jullie geen bescherming kregen.

Op 7 februari 2020 kochten jullie de tickets naar België bij een reisagentschap. Ongeveer 12 dagen na het indienen van de klacht belde de politie jullie op en moest uw man zich aanbieden op het politiekantoor. Er werd hem gevraagd of hij de daders zou herkennen, hetgeen hij bevestigde. Nadien vernam hij niets meer van de politie en werd de knoop doorgehakt om naar België te komen. Uw echtgenoot diende zijn ontslag in op 14 februari 2020.

Op 3 maart 2020 vlogen jullie vanuit El Salvador via Mexico, verder naar Duitsland en Nederland. Waarop jullie met de trein verder reisden naar België waar jullie op 5 maart 2020 aankwamen en op 13 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken voor: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenoot, het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van uw huwelijksakte, een attest van uw werk, uw aangifte bij de politie van San Salvador, de reservatie van uw vlucht van El Salvador naar Nederland, vier kopieën van diploma's op naam van uw echtgenote en printscreens van WhatsAppberichten die u verstuurd met een kennis over de bezetting van jullie huis in Urbanizacion La Isla Uno.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenoot M. I. B. A. (...); CGVS man, p. 13-15; CGVS vrouw, p. 12-14). Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenoot de beslissing genomen is tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen van oordeel zijn dat de adjunct-commissaris-generaal een appreciatiefout maakt en het redelijkheidsbeginsel alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Na een theoretische toelichting bij enkele bepalingen en beginselen die zij geschonden achten, geven verzoekende partijen aan in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen en gaan zij in op hun individuele vluchtmotieven. Zij geven aan in geval van terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij zullen worden ontvoerd, gedood of mishandeld, enerzijds door de bende MS-13 vanwege het feit dat zij ervan verdacht worden banden te hebben met de vijandige bende 18, vanwege het feit dat de bendeleden nu hun huis bewonen en hen dit niet zullen teruggeven en vanwege het feit dat zij hun land ontvlucht zijn, en anderzijds door de bende 18 vanwege het feit dat zij weigerden gehoor te geven aan hun bevelen om de *colonia* te verlaten omdat zij uit een door een vijandige bende gecontroleerde *colonia* kwamen. Zij wensen te benadrukken dat de adjunct-commissaris-generaal niet in twijfel trekt dat zij in een *colonia* woonden die in handen is van de bende MS-13 en dat hun beide families in een *colonia* woonden die in handen is van de vijandige bende 18.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen vooreerst dat dit één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, wat zij bevestigd achten door informatie van de FOD Buitenlandse Zaken die zij citeren. Zij argumenteren dat in 2018 meer dan 97,5 procent van de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen positief werden beantwoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), dat niets bewijst dat de situatie in een paar jaar veranderd is, zodat de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen met de grootst mogelijke voorzichtigheid moeten worden behandeld en *in casu* een brede toepassing moet worden gemaakt van het voordeel van de twijfel. Zij stellen verder dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen, met name *“personen van wie wordt aangenomen dat zij banden hebben met een bende”* en *“personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag”*. Verzoekende partijen lichten toe dat zij dagelijks reisden tussen hun *colonia*, gecontroleerd door de bende MS-13, en de *colonia* van hun ouders, gecontroleerd door de bende 18, wat de leden van MS-13 deed vermoeden dat zij banden hadden met de vijandige bende. In ieder geval schopten de bendeleden hen uit hun huis, dat zij ongetwijfeld om strategische redenen wilden innemen, zo stellen verzoekende partijen. Zij wijzen erop dat zij hun toevlucht hadden gezocht in het huis van verzoekers moeder, wat leidde tot bedreigingen van de bende 18, die eisten dat zij snel zouden vertrekken omdat zij er niet welkom waren. Vervolgens verwijzen zij naar de risicoprofielen omschreven in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, en merken zij op dat in het licht van hun profiel *“er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador”*.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissingen. Zij betogen vooreerst dat de adjunct-commissaris-generaal telkens de voorkeur gegeven heeft aan een lezing die *“inconsistenties”* en *“onwetendheden”* doet ontstaan in plaats van rekening te houden met de objectieve algemene situatie in El Salvador en de grote behoefte aan bescherming van Salvadoraanse onderdanen en wijzen erop dat hun vluchtrelaas nergens in de bestreden beslissingen fundamenteel onderuit wordt gehaald en dat geen dienstige elementen worden aangehaald die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hun hoofde.

Over het *“plotselinge”* karakter van de bedreigingen door leden van de bende MS-13 zetten zij het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing, begrijpt verweerster niet waarom verzoekers plotseling werden bedreigd door leden van de bende MS - hoewel zij reeds vijf jaar in de kolonie woonden en reeds heen en weer reisden tussen deze kolonie en de kolonie van hun ouders, die werd gecontroleerd door de vijand bende.

Verzoekende partij kan dit argument niet volgen, noch aanvaarden dat het de basis vormt van een geldige reden voor een gebrek aan geloofwaardigheid van haar kant.

Hoewel verzoekers het gedrag van de bendeleden jegens hen niet kunnen verklaren, doet dit niets af aan de realiteit en waarachtigheid van het feit dat het zich heeft voorgedaan. De situatie in El Salvador is inderdaad chaotisch, zoals blijkt uit de hierboven uiteengezette objectieve gegevens. Het gedrag van de gewapende bendes in El Salvador heeft vaak geen structuur en lijkt niet altijd 'logisch'. Dit is echter niet te wijten aan verzoekers. Het kan inderdaad van hen niet worden verwacht dat zij het besluit van anderen verklaren – vooral omdat bekend is dat de acties van gewapende bendes in El Salvador vaak geen structuur of logica hebben.

Verzoekers kunnen natuurlijk alleen maar veronderstellingen maken over het gedrag van de bendes tegenover hen. De door verzoekers geformuleerde hypothesen zijn evenwel volkomen geloofwaardig en coherent.

Verzoekers vermoeden inderdaad dat de bendeleden steeds achterdochtiger waren geworden over verzoekers' voortdurende reizen tussen hun kolonie en de kolonie Zacamil, die werd gecontroleerd door de rivaliserende bende. De voornaamste reden daarvoor was dat hun zoon, P. A. (...), onder de hoede stond van verzoeksters tante en moeder, zodat hij daar bijna elke dag moest worden gebracht. Deze reizen waren echter pas enkele maanden voor het begin van de problemen hervat in "intensiteit":

- Vanaf de geboorte van P. A. (...) (september 2017) tot juni 2018 hebben de tante en de moeder van verzoekster voor hem gezorgd - aangezien zijn moeder toen in "sociale dienst" was. Verzoekers gingen in die periode dus bijna dagelijks naar de rivaliserende kolonie;

- Van juni 2018 tot juni 2019 werd P. A. (...) echter opgevangen door zijn moeder – die toen thuis aan haar thesis werkte. Gedurende deze periode hebben verzoekers de kolonie Zacamil dus nauwelijks bezocht – behalve onregelmatig om hun familie te bezoeken;

- Van juni 2019 tot februari 2020 werd P. A. (...) opnieuw verzorgd door de moeder en tante van verzoekster, zodat de terugreizen naar de kolonie Zacamil werden hervat.

De retourreizen tussen de kolonie van verzoekers en de kolonie van hun familie waren dus pas enkele maanden voor het begin van de problemen hervat. Er zijn verschillende redenen waarom deze regelmatige retourreizen plots de aandacht van de benedeleden trokken:

- interne veranderingen binnen de bende MS (veranderingen in structuur en leiderschapsposities, veranderingen in zeggenschap,...)

- veranderingen in de stormachtige relatie tussen de rivaliserende bands op dit moment;

- ...

Verzoekers menen dat er nog een andere reden is voor de plotselinge belangstelling van de benedeleden voor hen: hun huis. Nadat de benedeleden verzoekers waren komen bedreigen en hadden geëist dat zij hun huis en de colonia binnen 24 uur zouden verlaten, namen de benedeleden immers bezit van hun huis. Volgens de laatste informatie die verzoekers van vrienden in El Salvador hebben ontvangen, wordt hun huis nog steeds bezet door de benedeleden!

Verzoekers vermoeden derhalve dat de benedeleden plotseling geïnteresseerd raakten in verzoekers en hen plotseling bedreigden omdat zij hun huis wilden innemen – misschien hadden zij inderdaad een nieuw "veilig huis" nodig en het huis van verzoekers was goed gelegen. Het huis van verzoekers was immers het enige in hun straat met uitzicht op de hoofdweg, die een gemakkelijke controle van het binnenkomen en verlaten van de stad mogelijk maakte (zie kaart, stuk 11).

Verzoekers hebben dus tijdens hun persoonlijke gesprekken duidelijke en overtuigende veronderstellingen gemaakt. Deze moeten geloofwaardig zijn en mogen niet alleen worden beoordeeld op basis van het gedrag van de bendes – waarop verzoekers absoluut geen invloed hadden!"

Wat betreft de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties tussen hun verklaringen en de klacht die op 6 februari 2020 werd opgetekend bij de politie, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"In de bestreden beslissing, is verweerster van mening dat de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangevoerde angsten wordt aangetast door een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Verzoekende partij wil hier aantonen dat het niet echt gaat om tegenstrijdigheden en incoherenties: zij kunnen gemakkelijk worden verklaard en begrepen door een zorgvuldig onderzoek van de omstandigheden van de zaak – wat verwerende partij in casu precies niet heeft nagelaten te doen.

In de eerste plaats stelt verweester tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoekers en de inhoud van de ingediende klacht:

- In de klacht wordt vermeld dat verzoekers werden bedreigd door leden van de bende MS omdat zij regelmatig een door de rivaliserende bende gecontroleerde colonia bezochten – en wordt meer bepaald melding gemaakt van een bezoek aan verzoekers moeder:

- Tijdens hun persoonlijke onderhoud, hebben verzoekers echter uitgelegd dat zij vermoedden dat zij het doelwit waren van en bedreigd werden door leden van de bende MS, omdat zij sinds medio 2019 regelmatig verzoekster moeder bezochten.

Deze twee versies zijn geenszins tegenstrijdig, maar vullen elkaar veeleer aan: verzoekers bezochten verzoeksters moeder sinds medio 2019 bijna dagelijks, aangezien het zij en verzoeksters tante waren die voor de kleine P. A. (...) zorgden. Op de dag dat verzoekers door de gewapende bendes werden bedreigd, kwamen zij echter terug van een bezoek aan de moeder van verzoeker, die in dezelfde colonia woont!

In de tweede plaats vindt verweester het verdacht dat verzoekers zeggen dat zij niet wisten wat de term "chavales" (d.w.z. door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied) betekende totdat deze term hun door de politie werd uitgelegd, maar dat zij wel degelijk wisten dat de leden van de bende MS hen ervan beschuldigden dat zij voortdurend de kolonie van hun familie bezochten.

Verzoekers betwisten de inhoud en de bewijskracht van dit argument. Het feit dat verzoekers wisten wat de benedeleden dwarszat (het feit dat zij regelmatig een door een rivaliserende bende gecontroleerde kolonie bezochten), betekende immers niet noodzakelijk dat zij de betekenis kenden van deze term, die alleen door de bendes is gebruikt. Pas toen verzoekers zich tot de politie wendden en woord voor woord vertelden wat de benedeleden hun hadden verteld, was de politie in staat het hun uit te leggen.

Hoe dan ook, verzoekers zien niet in wat verweerster met dit argument tracht te bewijzen.

In de derde plaats, wijst verweester op een verdere tegenstrijdigheid tussen de inhoud van de klacht en de verklaringen van verzoekers: in de klacht is enkel sprake van "verbaal geweld", terwijl verzoekers

zouden hebben verklaard dat zij tijdens hun persoonlijk onderhoud ook met "vuurwapens" waren bedreigd.

Verzoekers hebben tijdens hun persoonlijk onderhoud echter wel verklaard dat hun klacht door de politie niet zorgvuldig en professioneel was behandeld (NPO verzoeker, p. 21; NPO verzoekster, p. 20).

Het loutere feit dat de klacht andere details vermeldt die door de beklaagde zijn genoteerd (bijvoorbeeld de beschrijving van de kleding van de bendeleden) is geen garantie dat de klacht op een grondige en ernstige manier werd ingediend! Andere grote "gebreken" bewijzen het tegendeel:

- De naam van verzoekster wordt niet eens genoemd;

- Verzoekers staat vermeld als "werkloos", terwijl hij toen in feite een baan had;

- ...

Verzoekers stellen dat zij niet met de nodige grondigheid en professionaliteit werden ontvangen: de politieagenten wilden duidelijk snel handelen, en het gehele bezoek van verzoekers aan het politiebureau duurde niet meer dan 20 tot 30 minuten...

Ten slotte, merkt verwester een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers: verzoeker had gezegd dat de deur van hun huis openstond toen de bendeleden op 1 augustus kwamen, terwijl verzoekster had gezegd dat de deur gesloten was en dat zij waren gegaan om hem te openen.

Nogmaals, deze verklaringen zijn niet tegenstrijdig, maar complementair: verzoekers hebben inderdaad hetzelfde willen zeggen, maar op verschillende manieren. Toen verzoeker verklaarde dat de deur "open" was, bedoelde hij dat deze niet "op slot" was. Het was echter gesloten, zoals verzoekster verklaarde, in die zin dat het niet wijd open was gelaten!

De argumenten met betrekking tot de door verwerende partij aangevoerde vermeende tegenstrijdigheden zijn dus niet overtuigend, aangezien zij rationeel kunnen worden verklaard wanneer de omstandigheden van het betrokken geval nauwkeurig en gedetailleerd worden geanalyseerd. Het relaas van verzoekers heeft derhalve geloofwaardigheids- en waarheidswaarden die uw Raad dient te erkennen."

Inzake hun verklaringen over het incident van 4 februari 2020, waarbij twee leden van de bende 18 verzoekers moeder zouden hebben aangesproken over hun aanwezigheid in haar huis, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"Verwerende partij vindt dit incident ook niet overtuigend.

In de eerste plaats, vindt zij het verdacht dat de leden van bende 18 nooit waren teruggekeerd na het bezoek op 4 februari, toen zij hadden geëist dat verzoekers de colonia snel zouden verlaten – ook al hadden verzoekers het land pas bijna een maand later definitief verlaten. Zij acht de verklaringen van verzoekers in dit verband evenmin overtuigend: zij merkt op dat verzoekster, ondanks haar bewering dat zij geen voet meer buiten de woning had gezet, toch verschillende malen naar buiten zou zijn gegaan.

Nogmaals, verzoekers kan geen gedrag worden verweten waarop zij absoluut geen invloed hadden. Na het bezoek van 4 februari 2020 hadden verzoekers inderdaad gemerkt dat de leden van bende 18 hen bleven bespioneren en hen nauwlettend in het oog hielden. Zij hebben echter niet gewelddadig tegen hen opgetreden, hetgeen misschien slechts een kwestie van tijd was, indien verzoekers hun bezoek hadden verlengd.

Wat verzoekers' verklaringen betreft, deze zijn wel degelijk geloofwaardig: na het incident van 1 februari 2020 hebben verzoekers hun bezoeken buitenshuis inderdaad drastisch beperkt. Het feit dat verzoekster nog drie keer is uitgegaan, ondanks dat zij had gezegd dat zij niet meer was uitgegaan, kan worden verklaard: deze uitstapjes waren inderdaad belangrijk, heel snel en heel voorzichtig. Bovendien, na 7 februari, en nadat ze hadden gemerkt dat de leden van bende 18 hen nog steeds in de gaten hielden, is verzoekster helemaal niet meer naar buiten gegaan!

In de tweede plaats, is verwerende partij verbaasd dat dit voorval niet was vermeld in de door verzoekster op 6 februari ingediende klacht.

Verzoekers bevestigen hier hun eerdere verklaringen: hun klacht werd niet serieus of professioneel behandeld. Verzoekers hebben er met de politie over gesproken. De reactie van de politieagent was echter nogal "blasé": hij vertelde hen dat dit "normaal" was, dat het "algemeen bekend" was dat bendes het niet op prijs stelden dat mensen uit een door de rivaliserende bende gecontroleerd colonia kwamen, en dat zij dan « het land moesten verlaten »!

Hoe dan ook, verweester kiest ervoor zich te concentreren op details en op het zoeken naar indirecte tegenstrijdigheden, zonder te trachten verzoekers' zaak in zijn geheel te analyseren."

Over hun gedrag betogen verzoekende partijen als volgt:

"Verweester is van mening dat uit het gedrag van verzoekers geen werkelijke vrees blijkt.

In de eerste plaats, wijst zij erop dat verzoekster na de verschillende incidenten nog verschillende keren naar buiten is gegaan, ondanks haar verklaringen dat zij opgesloten was gebleven en ondanks het gevaar.

Zoals hierboven reeds is opgemerkt, bleven deze "uitstapjes" tot het vertrek van verzoekers uit het land zeer beperkt: in één maand ging zij slechts drie keer uit. Dit waren ook belangrijke uitjes: op de 4e moest zij haar paspoort opnieuw laten maken – een noodzakelijk element om het land te kunnen ontvluchten; op de 6e dienden zij een klacht in bij de politie; en op de 7e kochten zij hun vliegtickets. Bovendien heeft verzoekster, nadat zij hadden vastgesteld dat de leden van bende 18 hen ook na het incident van 4 februari nauwlettend in de gaten hielden, daarna helemaal geen voet meer buiten de deur gezet!

In de tweede plaats, wijst zij erop dat verzoeker pas op 29 februari 2020 is gestopt met werken, wat gezien de bedreigingen verrassend is.

Verzoeker was zich er terdege van bewust dat hij hiermee risico's nam; maar hij had echter geen andere keuze... Verzoekers waren inderdaad geen welgestelde mensen en zij hadden absoluut geld nodig om te kunnen leven, maar ook om te kunnen hopen het land te kunnen ontvluchten. De vliegtuigtickets waren alleen gekocht dankzij de 2.000 dollar die de moeder van verzoeker had geleend – geld dat zij haar zo spoedig mogelijk moesten teruggeven, daar zij zelf niet vermogend was.

Zoals verzoeker opmerkte, had hij alle mogelijke veiligheidsmaatregelen getroffen: hij was bij al zijn reizen binnen de kolonie vergezeld van zijn moeder. Het feit dat verzoekers moeder hem niet had vergezeld naar het politiebureau of naar het reisbureau, betekende niet dat hij die dag geen maatregelen had genomen: zijn moeder had hem begeleid van de ingang tot de uitgang van de kolonie – maar niet verder.

In ieder geval moet het gedrag van verzoekers globaal worden beoordeeld, rekening houdend met de specifieke kenmerken van het geval! Gelet op de omstandigheden hebben verzoekers de maatregelen genomen die zij het meest geschikt achtten om hun vertrek te organiseren en daarbij hun veiligheid te waarborgen. Hun gedrag getuigt geenszins van een gebrek aan angst – integendeel!"

Over het nemen van de beslissing om hun land te ontvluchten laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Verweester acht de verklaringen van verzoekers betreffende hun beslissing om het land te verlaten, inconsistent. Zo verklaarden verzoekers dat zij op 14 februari 2020 hadden besloten het land te verlaten omdat zij geen nieuws hadden ontvangen van de politie en dus geen garantie hadden voor hun veiligheid. Verweester wijst er echter op dat verzoekster ook heeft gesteld dat dit beslissing was genomen na het telefoontje van de politie, dat omstreeks 16-18 februari 2020 heeft plaatsgevonden. Zij wijst er ook op dat dit in strijd is met het feit dat verzoekers hun vliegtickets op 7 februari 2020 hebben gekocht – enkele dagen eerder!

Deze tegenstrijdigheden zijn echter irrelevant en gemakkelijk te verklaren wanneer zij in de algemene context worden geplaatst.

Na de indiening van hun klacht op 6 februari 2020 zijn verzoekers immers niet opgehouden het politiebureau te bellen om informatie te verkrijgen over de voortgang van hun zaak. Deze telefoontjes bleven echter vaak onbeantwoord. Omdat zij de hoop verloren en vreesden dat zij langer bij de moeder van verzoeker zouden moeten blijven – waar de leden van bende 18 duidelijk hadden gemaakt dat zij niet welkom waren – besloten verzoekers op 14 februari het land officieel te verlaten.

Dit idee zat natuurlijk al enige tijd in hun achterhoofd – daarom hadden verzoekers op 7 februari al vliegtickets gekocht. Zij wisten dat als zij voor deze optie zouden kiezen, het beter was de vliegtickets zo snel mogelijk te kopen: aangezien zij niet veel geld hadden, konden zij het zich niet veroorloven de vliegtickets overhaast te kopen met een vroege datum! Zij kochten echter tickets met een geld-teruggarantie (tegen 70%!) omdat zij nog steeds hoopten dat de situatie kon worden opgelost, dat de politie hen zou helpen, en dat zij dus konden blijven...

Omdat ze merkten dat de politie hen niet hielp, besloten ze hun oorspronkelijke idee om het land te ontvluchten, door te zetten... Het telefoontje dat ze door de politie ontving, kwam weliswaar na hun beslissing van de 14e, maar was niet voldoende om hun beslissingen om te vluchten te wijzigen: inderdaad, op 15 februari ontving verzoeker een telefoontje van de politie waarin hem werd gevraagd zich op het politiebureau te melden. Toen hij zich op 16 februari echter naar het politiebureau begaf, vroegen de politieambtenaren verzoeker enkel of hij "in staat zou zijn zijn aanvallers te herkennen", zonder enige verdere informatie te verstrekken...

Verzoekers kregen aldus de bevestiging dat hun zaak geen voortgang maakte en dat zij geen hulp van de politie konden verwachten...

Hun beslissing om het land te verlaten – dat in overeenstemming was met de geloofwaardige verklaringen van verzoekers – is derhalve niet tegenstrijdig."

Over de snelheid van hun vertrek zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"Als laatste argument voert verweester aan dat verzoekers er een maand over hebben gedaan om het land te verlaten – wat zij, gelet op de door verzoekers aangevoerde risico's, te lang lijkt te achten.

Verzoekende partij kan dit argument in het geheel niet volgen.

Er moet namelijk rekening worden gehouden met een aantal belangrijke elementen:

- In de eerste plaats het feit dat verzoekers niet vermogend zijn: gelet op hun middelen hebben zij het vliegticket gekocht op de vroegst mogelijke datum. Zij aarzelden niet om een zware en vermoeiende reis te ondernemen: er waren twee tussenstops (in Mexico en Duitsland), en nog een treinreis alvorens in België aan te komen! Uiteindelijk hebben verzoekers bijna 48 uur gereisd. Dit was de prijs die ze moesten betalen om zo snel mogelijk te vluchten;

- Ten tweede het feit dat verzoekers nog steeds hoopten in hun land van herkomst te kunnen blijven – waar al hun banden, hun familie en hun leven zijn. Indien verzoekers rechtstreeks waren vertrokken, was te verwachten geweest dat verwerende partij hen had verweten dat zij "ontijdig" en te snel waren vertrokken. In casu, hebben verzoekers getracht hun problemen op te lossen door zich tot de politie te wenden en af te wachten of hun zaak zou vorderen. Toen dit niet gebeurde, besloten zij te vertrekken.

In ieder geval moet worden benadrukt dat het argument dat verzoekers een asiilverzoek hadden kunnen indienen in de andere Europese landen die zij hadden doorkruist, niet overtuigend kan zijn: dit waren slechts etappes (beperkt tot enkele uren) in een reis die naar België leidde! Bovendien hebben verzoekers, toen zij eenmaal in België waren aangekomen, geen minuut verloren met het aanvragen van internationale bescherming.

De argumenten van verwerende partij kunnen derhalve niet overtuigen."

Voorts voeren verzoekende partijen aan dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de situatie van de "terugkeerders" minimaliseert. Zij merken hierbij vooreerst op dat zij niet "louter en alleen" problemen zouden hebben bij terugkeer naar El Salvador op basis van hun verblijf in het buitenland, dat in hun situatie wel meerdere cumulatieve elementen naar voren werden gebracht die een verhoogd risicoprofiel in hun hoofde aantonen en dat hun terugkeer na een verblijf in het buitenland daar nog bij komt. Zij onderstrepen dat zij al het doelwit van leden van de bendes MS-13 en 18 zijn geweest en wijzen verder op de situatie van terugkeerders zoals die blijkt uit voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en uit de COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020. Zij verwijzen in dit verband tevens naar en citeren uit het rapport "Deported to Danger" van Human Rights Watch van februari 2020. Verzoekende partijen betogen dat zij als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende 18 tot een bepaalde sociale groep behoren die een zeer reëel (verhoogd) risico loopt op vervolging in El Salvador. Het lijdt volgens hen dan ook geen twijfel dat hun situatie kan worden beschouwd als verband houdend met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) – "beschouwd onder de grond van sociale groepen".

Vervolgens betogen verzoekende partijen dat zij voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat hen het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoekende partijen besluiten het betoog op grond waarvan zij menen in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus door aan te halen dat zij coherente en plausibele verklaringen hebben afgelegd die met elkaar overeenstemmen, alsook met "de situatie van Y. N. (...)" en met de algemene informatie uit objectieve verslagen, dat een familielid dat aan de oorsprong van hun vervolging lag hier als vluchteling werd erkend, dat zij alle moeite gedaan hebben om hun relaas te ondersteunen met documenten en dat zij reeds het slachtoffer waren van vervolgingen en bij terugkeer naar hun land van herkomst vrezend opnieuw te worden vervolgd door de bende MS-13 en de bende 18.

In ondergeschikte orde menen verzoekende partijen dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Zij betogen vooreerst dat er gezien de hoger aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Verder betogen zij dat de adjunct-commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld als dusdanig in El Salvador. Zij citeren uit voormelde COI Focus van 12 oktober 2020 en stellen:

"Uit dit rapport, nota bene afkomstig van de studiedienst van verwerende partij en aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair."

Verzoekende partijen zijn van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor hun leven of persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld

in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er volgens hen meerdere elementen die de risico's in hun hoofde verhogen. Zij wijzen er wat dit betreft op dat zij afkomstig zijn uit een *colonia* die gecontroleerd wordt door de bende MS-13, dat hun families in een *colonia* wonen die gecontroleerd wordt door de bende 18, dat ze worden beschouwd als "*personen die strijdig met de regels of zich verzetten tegen de gezag van de bende*" en dat ze bij terugkeer naar El Salvador zullen worden gepercipieerd als "*terugkeerders uit Europa*", waaruit gewapende bendes zullen afleiden dat ze geld hebben.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij lichten dit als volgt toe:

"Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij onvoldoende geanalyseerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten tot de weigering van de "vluchtelingenstatus" en weigering van de "subsidiäre beschermingsstatus", zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene situatie en de persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het licht van haar voorgelegde documenten en verklaringen.

In casu heeft verwerende partij er de voorkeur aan gegeven zich te beperken tot argumenten die gebaseerd zijn op vermeende tegenstrijdige of zagezegde incoherente verklaringen van verzoekers, zonder uiteindelijk in te gaan op de inhoud van die verklaringen.

Er moet een zorgvuldiger analyse worden gemaakt van hun angsten en van hun verhaal – vooral omdat het voordeel van het twijfel aan verzoekende partij moet worden toegekend.

Een zorgvuldiger analyse moet ook worden gemaakt met betrekking tot de verklaringen van verzoekers over de oorzaken van hun problemen (vermoedelijke banden met de vijande bende, maar ook gedwongen verplaatsing om hun huis in te nemen) – waarvan verwester de analyse heeft genegeerd.

In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet op een afdoende manier heeft onderzocht.

Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek en gelet op alle pertinente elementen).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd zodat verwerende partij tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan."

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de webpagina van de FOD Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor El Salvador (stuk 3);
- het artikel "*Asile et preuve: de la suspicion à la conviction*", beschikbaar op de website <http://www.espoirdasile.org/images/uploaded/DOSSIER%20PREUVE.pdf> (stuk 4);
- uittreksels uit het rapport "*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 8);
- een uittreksel uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 (stuk 9);
- het document "*Principes directeurs sur la protection internationale : La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés*" van UNHCR van 8 juli 2008 (stuk 10);
- een kaart waarop het huis van verzoekende partijen wordt aangeduid (stuk 11).

2.2.2. Op 7 oktober 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021.

Ter terechtzitting van 18 oktober 2021 merken verzoekende partijen op dat hen slechts één pagina van deze aanvullende nota werd overgemaakt, waarop de behandeling van hun zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 8 november 2021 teneinde verwerende partij in staat te stellen de volledige aanvullende nota te bezorgen.

Ter terechtzitting van 8 november 2021 vragen verzoekende partijen om de aanvullende nota van verwerende partij uit de debatten te weren omdat de twee landenrapporten waarnaar wordt verwezen niet als bijlage werden gevoegd, zoals de wet het nochtans voorziet. De Raad stelt vast dat de internetlinks waarop deze landenrapporten van Cedoca, de documentatiedienst van het CGVS,

beschikbaar zijn, werden vermeld in de aanvullende nota. De Raad ziet dan ook niet in hoe het loutere feit dat de rapporten niet fysiek als bijlage bij de aanvullende nota werden gevoegd verzoekende partijen heeft belemmerd deze te consulteren via de vermelde internetlinks. De Raad wijst er bijkomend op dat de aanvullende nota van verwerende partij ook een samenvatting van de relevante passages bevat. Verder wijst de Raad er op dat ook in de bestreden beslissingen gebruik werd gemaakt van hyperlinks naar documenten die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in El Salvador en dat verzoekende partijen in het verzoekschrift geen melding maakten van enige problemen die zij zouden hebben ondervonden om deze informatie te raadplegen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij door het feit dat er geen papieren versie van de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 werd toegevoegd aan de aanvullende nota geen toegang hadden tot dat rapport, nu uit het voorgaande blijkt dat dit rapport publiek beschikbaar is op de website van het CGVS en het internetadres waarop dit geraadpleegd kan worden aan hen werd meegedeeld. Het argument dat de aanvullende nota geen inventaris bevat, acht de Raad niet dienstig nu de aanvullende nota slechts naar één nieuw rapport verwijst, met name de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021. Een schending van de artikelen 7 en 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt niet aangetoond. Er is dan ook geen grond om de aanvullende nota van verwerende partij uit de debatten te weren.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of omdat hij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) hij en zijn echtgenote, verzoekster *in casu*, voor februari 2020 nooit problemen kenden met de bendes in El Salvador en hij er niet in slaagt aannemelijk te maken om welke reden zij plots in februari 2020 problemen kregen met de bende MS-13, (ii) de geloofwaardigheid van zijn problemen verder ondermijnd wordt doordat er inconsistenties zijn tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote en de klacht die op 6 februari 2020 opgetekend werd bij de politie, (iii) hij en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het incident op 1 februari 2020, (iv) zijn verklaringen en die van zijn echtgenote over het incident van 4 februari 2020 waarbij twee leden van de bende 18 zijn moeder aanspraken over hun aanwezigheid in haar huis niet weten te overtuigen, (v) het bovendien opmerkelijk is dat het incident van 4 februari 2020 niet in de klacht wordt vermeld, (vi) uit zijn gedrag en dat van zijn echtgenote na de incidenten van 1 en 4 februari 2020 geen ernstige vrees kan worden afgeleid, (vii) zijn verklaringen en die van zijn echtgenote over het nemen van de beslissing om El Salvador te verlaten inconsistent zijn, (viii) hij en zijn echtgenote na het incident met de bende MS-13 op 1 februari 2020 en het incident op 4 februari 2020 met de bende 18 nog een maand in El Salvador bleven wonen en zij bovendien noch in Duitsland, noch in Nederland een verzoek om internationale bescherming indienden, (ix) de door hem neergelegde documenten deze beslissing en beoordeling niet kunnen wijzigen en (x) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat uit haar verklaringen blijkt dat alle redenen voor haar verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, en dat aangezien in het kader van zijn verzoek besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, ten aanzien van haar evenmin besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten uit vrees voor de bendes. Op 1 februari 2020 zouden twee leden van de bende MS-13 naar hun huis in Urbanización La Isla 1 in San Salvador gekomen zijn en hen onder bedreiging met wapens opgedragen hebben hun huis binnen de 24 uur te verlaten, zo niet zouden ze worden vermoord. De bendeleden zouden ervan op de hoogte zijn geweest dat verzoekende partijen naar de zone van een rivaliserende bende waren geweest. Diezelfde avond zouden verzoekende partijen naar verzoekers moeder in de *colonia* Zacamil zijn verhuisd, waar de bende 18 actief was. Op 3 februari 2020 zou verzoeker naar zijn werk hebben gebeld en zijn baas hebben ingelicht over wat hem was overkomen. Verzoeker zou een andere functie en werkplaats hebben gekregen zodat hij niet meer de straat op moest – hij zou tot dan werkzaam zijn geweest als chauffeur voor de gemeente – en de volgende dag, op 4 februari 2020, zou hij opnieuw zijn gaan werken. Die dag zouden leden van de bende 18 aan verzoekers moeder hebben gevraagd wat haar zoon en schoondochter bij haar deden en haar duidelijk hebben gemaakt dat zij er zo snel mogelijk weg moesten. Daarop zouden verzoekende partijen op 6 februari 2020 naar de politie zijn gegaan om aangifte te doen. In afwachting van een eventuele oplossing van hun problemen zouden zij op 7 februari 2020 reeds vluchten naar België hebben geboekt voor het geval die oplossing zou uitblijven. Zij zouden vervolgens tevergeefs gewacht hebben tot de politie actie zou ondernemen tegen hun belagers en daarom besloten hebben hun land van herkomst definitief te verlaten. Verzoeker zou op 14 februari 2020 zijn ontslag hebben gegeven op zijn werk, maar nog tot 29 februari 2020 zijn blijven verder werken om aanspraak te kunnen maken op een ontslagvergoeding. Op 3 maart 2020 zouden verzoekende partijen El Salvador hebben verlaten en via tussenstops in Mexico en Duitsland naar Nederland zijn gevlogen, vanwaar zij met de trein zouden zijn verder gereisd naar België. Bij terugkeer stellen zij te vrezen dat zij door de bendes zullen worden gedood.

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en het paspoort van hun zoon, de identiteitskaart van verzoekster, een attest van verzoekers werk, een document van aangifte bij de politie, de reservatie van hun vluchten van El Salvador naar Nederland, diploma's van verzoekster en *printscreens* van een conversatie via *WhatsApp* neer, alsook fotokopieën van hun huwelijksakte en van de identiteitskaart van verzoeker (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6+6B, map met 'documenten').

De paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte, diploma's en het werkattest kunnen dienen ter staving van de identiteit, scholing en beroepsactiviteiten van verzoekende partijen en hun zoon. Deze elementen staan hier niet ter discussie, doch hebben geen betrekking op de vervolgingsfeiten waarop zij zich in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming beroepen. De gegevens in verband met hun vluchten staven hun verklaringen over hun reisweg. Ook dit element wordt niet betwist, doch heeft evenmin betrekking op de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en -vrees.

Het document van aangifte bevat louter de verklaringen van verzoeker over wat hem en verzoekster zou zijn overkomen, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11). Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker bij de politie een verklaring heeft afgelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze verklaring worden vermeld.

Wat betreft de *printscreens* van *WhatsApp*-berichten waarin een collega van verzoeker zou bevestigen dat bendeleden zijn huis in La Isla 1 hebben ingenomen (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11), dient te worden opgemerkt dat zulke conversatie eenvoudigweg in scène kan worden gezet en dat de authenticiteit van de berichten niet kan worden nagegaan, waardoor zij dan ook geen objectief bewijs vormen van de feiten waarnaar verzoekende partijen verwijzen.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3-10) heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen, noch op de persoonlijke feiten die verzoekende partijen aanvoeren en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Het kaartje waarop hun huis staat aangeduid (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 11) bewijst niet dat dit huis werd ingenomen door bendeleden, laat staan dat dit een bewijs vormt van de problemen die er volgens verzoekende partijen toe zouden hebben geleid dat dit huis werd ingenomen.

Gelet op het voorgaande, volstaan de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten en informatie op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van hun vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken, daar aan hun verklaringen met betrekking tot de persoonlijke problemen die zij met bendeleden zouden hebben gekend en die hen ertoe zouden hebben genoopt hun land van herkomst te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht op het volgende:

“Zo moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenote voor februari 2020 nooit problemen kenden met de bendes in El Salvador (CGVS man, p. 15; CGVS vrouw, p. 15). U verliet uw land van herkomst nadat u in februari 2020 eenmalig in aanraking kwam met bendeleden van de bende MS-13 die eisten dat jullie het huis zouden verlaten omdat ze wisten dat u naar de zone van een rivaliserende bende was geweest (CGVS man, p. 14-15). Uw echtgenote en u verhuisden diezelfde avond naar het huis van uw moeder in colonia Zacamil. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken om welke reden u plots in februari 2020 problemen kreeg met de bende MS. Hoewel u al sinds 2015 in uw huis woonde en de bende MS toen reeds actief was in deze wijk, deden de feiten zich pas kort voor uw vertrek uit El Salvador op 3 maart 2020 voor (CGVS man, p. 4, 14, 15 en 22). Ook verplaatste u zich al sinds de geboorte van uw zoon in 2017 regelmatig naar het gebied van de rivaliserende bende gezien uw schoonmoeder, die net zoals uw moeder in Zacamil woont, op uw zoontje lette wanneer jullie aan het werk waren, met een korte onderbreking tussen 2018-2019 toen uw partner thuis bleef (CGVS man, p. 22). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de bendeleden pas vijf jaar na uw aankomst in de wijk, uw huis wilden innemen omwille van de goede ligging ervan of omwille van uw verplaatsing naar een zone in handen van de tegengestelde bende (CGVS man, p. 15 en 22).”

Door aan te voeren dat van hen niet kan worden verwacht dat ze het gedrag van de benedeleden jegens hen kunnen verklaren en te verwijzen naar de door hen aangehaalde objectieve informatie over de algemene situatie in El Salvador, waaruit volgens hen blijkt dat het de acties van de gewapende bendes vaak ontbreekt aan structuur en logica, ondernemen verzoekende partijen geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig en pertinent zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun relaas, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers tot veronderstellingen wat betreft het gedrag van de bendes tegenover hen en stellen louter te vermoeden *“dat de benedeleden steeds achterdochtiger waren geworden over verzoekers’ voortdurende reizen tussen hun kolonie en de kolonie Zacamil, die werd gecontroleerd door de rivaliserende bende”*. Als voornaamste reden daarvoor halen verzoekende partijen aan dat de reizen die zij met hun zoon maakten naar het huis van verzoeksters moeder en tante, onder wiens hoede hun zoon zou hebben gestaan, pas enkele maanden voor het begin van hun problemen in *“intensiteit”* zouden zijn hervat. Echter, zoals zij hebben aangegeven tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS en herhalen in hun verzoekschrift, gingen verzoekende partijen vanaf de geboorte van hun zoon in 2017 tot halverwege 2018 nagenoeg dagelijks met hem naar de moeder en tante van verzoekster in Zacamil en dienden zij hun zoon vanaf halfweg 2019 opnieuw regelmatig naar verzoeksters moeder en tante te brengen om voor hem te zorgen. Ook in de tussenperiode, van halfweg 2018 tot halfweg 2019, toen verzoekster thuis zou zijn gebleven om voor haar zoon te zorgen, zouden verzoekende partijen nog af en toe naar Zacamil zijn geweest om er hun familie te bezoeken. Dat de herhaaldelijke verplaatsingen van verzoekende partijen tussen hun woonplaats en het gebied onder controle van een rivaliserende bende pas begin 2020 tot problemen zouden hebben geleid met benedeleden van MS-13, is in de gegeven omstandigheden dan ook weinig aannemelijk. Verzoekende partijen maken gewag van *“verschillende redenen waarom deze regelmatige retourreizen plots de aandacht van de benedeleden trokken”*, doch beperken zich tot loutere hypothesen die zij op geen enkele manier staven. Een andere reden voor de plotselinge belangstelling voor hen is volgens verzoekende partijen gelegen in hun huis. Zij wijzen erop dat de benedeleden bezit namen van hun huis nadat zij van hen hadden geëist dat zij het binnen de 24 uur zouden verlaten en dat het volgens de laatste informatie waarover zij beschikken nog steeds door de benedeleden wordt bezet. Zij betwisten echter niet dat verzoeker volgens hun verklaringen al sinds 2015 in dit huis woonde en dat de bende MS-13 toen al actief was in de wijk. Aldus blijven verzoekende partijen in gebreke te verklaren waarom de benedeleden verzoeker er dan niet eerder weg wilden. Opnieuw beperken zij zich in hun verzoekschrift tot een louter vermoeden, waar zij stellen dat de benedeleden misschien een nieuw *“veilig huis”* nodig hadden en wijzen op de goede ligging van hun huis. Dat hun huis het enige in hun straat zou zijn geweest met uitzicht op de hoofdweg en *“een gemakkelijke controle van het binnenkomen en verlaten van de stad mogelijk maakte”*, is een loutere bewering die zij niet staven met enig begin van bewijs. Het kaartje dat zij bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 11) bevat geen enkele objectieve aanwijzing dat het erop aangeduide huis daadwerkelijk dat van verzoekende partijen betreft, noch dat dit huis beter geëigend was dan andere huizen in de straat om als uitkijkpost voor de bende te dienen.

Voorts dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt. Zo kan de adjunct-commissaris-generaal verder worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt overweegt:

“Ook wat betreft het incident van 4 februari 2020 waarbij twee leden van de bende 18 uw moeder aanspraken over jullie aanwezigheid in haar huis, weten jullie verklaringen niet te overtuigen. De benedeleden spraken uw moeder éénmalig aan op 4 februari 2020 en zeiden haar dat jullie snel moesten vertrekken (CGVS man, p. 19; CGVS vrouw, p. 13 en 19). Hoewel jullie nog tot aan jullie vertrek naar België op 3 maart 2020 bij uw moeder bleven inwonen, spraken de benedeleden noch u, noch uw moeder, noch uw echtgenote opnieuw aan (CGVS vrouw, p. 19; CGVS man, p. 19). Dat de benedeleden jullie niet aanspraken in deze periode is erg vreemd daar de bende jullie zo snel mogelijk weg wilden uit hun zone. U verklaart hierbij dat uw echtgenote niet meer buiten kwam in deze periode, dit is echter niet geloofwaardig, daar uw echtgenote verklaart dat zij op 3 februari 2020 haar DUI ging ophalen, op 4 februari 2020 haar paspoort ging ophalen, vervolgens op 6 februari 2020 mee naar de politie ging en op 7 februari 2020 met u de vliegtuigtickets ging kopen (CGVS man, p. 14, 18, 19 en 20; CGVS vrouw, p. 8, 10 en 11). Ook jullie verklaringen omtrent dit incident zijn niet consistent. Zo stelt u dat uw moeder jullie op de hoogte bracht van dit incident toen jullie die dag thuis kwamen (CGVS man, p. 14). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat jullie reeds thuis waren en dat uw moeder jullie op de hoogte

bracht van het incident toen zij thuiskwam (CGVS vrouw, p. 21). Dergelijke tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van jullie relaas niet ten goede."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en hebben betrekking op de kern van het relaas van verzoekende partijen. De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Met hun betoog dat hen geen gedrag kan worden verweten waarop zij absoluut geen invloed hadden, dat zij gemerkt hadden dat de benedeleden hen na 4 februari 2020 bleven bespioneren en nauwlettend in het oog hielden maar dat zij niet gewelddadig tegen hen opgetreden zijn en dat dit misschien slechts een kwestie van tijd was, verklaren verzoekende partijen niet waarom de benedeleden hen of verzoeksters moeder gedurende een maand niet meer aangesproken hebben niettegenstaande zij geëist hadden dat zij daar zo snel mogelijk zouden vertrekken. De argumentatie dat zij na het incident van 1 februari 2020 "*hun bezoeken buitenshuis inderdaad drastisch beperkt*" hebben, dat verzoekster nog drie keer is buitengekomen voor belangrijke zaken en dat zij na 7 februari 2020 in het geheel niet meer is buitengekomen, neemt niet weg dat verzoeker volgens hun verklaringen nog is blijven werken tot 29 februari 2020 en dat zijn moeder, die ook verder naar haar werk ging, hem 's morgens en na het werk begeleidde (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13 en 14). Aldus kan de blijvende aanwezigheid van verzoekende partijen in de wijk de benedeleden niet ontgaan zijn, wat verzoekende partijen overigens ook bevestigen met hun verklaring dat de benedeleden hen nauwlettend in het oog hielden.

Daarbij komt dat in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog op het volgende wordt gewezen:

"Bovendien is het opmerkelijk dat het incident van 4 februari 2020 met uw moeder niet in de klacht vermeld wordt (document 6). Dit is des te vreemder daar u verklaart dat jullie beslisten om op 6 februari 2020 klacht neer te leggen bij de politie omdat jullie niet enkel jullie huis moesten verlaten, maar ook het huis van uw moeder (CGVS man, p. 20). Deze inconsistente en vage verklaringen brengen de geloofwaardigheid van dit incident verder aan het wankelen."

Verzoekende partijen betwisten niet dat het incident van 4 februari 2020 met de moeder van verzoeker niet in de klacht vermeld wordt. Met de loutere bewering dat hun klacht niet serieus of professioneel werd behandeld verklaren zij deze omissie niet.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen vervolgens terecht op dat het gedrag van verzoekende partijen na de door hen aangehaalde incidenten van 1 en 4 februari 2020 niet strookt met het bestaan van een ernstige vrees in hun hoofde en licht dit in hoofde van verzoeker als volgt toe:

"Zo verklaart u dat uw echtgenote het huis niet meer verliet nadat uw moeder op 4 februari 2020 aangesproken werd (CGVS man, p. 19-20). Dit is echter louter een blote bewering die u niet hard weet te maken en bovendien tegengesproken wordt door jullie verdere verklaringen. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt vergezeldte uw echtgenote u op 6 februari 2020 naar het politiebureau om klacht neer te leggen en ging zij op 7 februari 2020 eveneens mee de vliegtuigtickets kopen (CGVS man, p. 20-21; CGVS vrouw, p. 8, 11 en 13). Bovendien bleef u nog aan het werk tot 29 februari 2020 ondanks het dreigement van de bende 18 in de kolonie van uw moeder (CGVS man, p. 6, 7 en 13; CGVS vrouw, p. 8). Hoewel uw echtgenote verklaart dat u zich uit schrik steeds samen met uw moeder naar het werk verplaatste en altijd in en uit de kolonie ging in het gezelschap van uw moeder, blijkt uit haar verdere verklaring dat dat niet het geval is (CGVS vrouw, p. 13 en 19). Zo stopte u op 6 februari 2020 vroeger met werken om samen met uw echtgenote klacht te gaan indienen bij de politie, waardoor u zich die dag niet samen met uw moeder in en uit de kolonie verplaatste (CGVS vrouw, p. 21). Ook bij de aankoop van de vliegtuigtickets op 7 februari 2020 werden jullie niet vergezeld door uw moeder, daar uw echtgenote hierover verklaart dat jullie gedrieën naar daar gingen (CGVS vrouw, p. 8). De bewering dat jullie zich enkel met uw moeder in en uit de kolonie verplaatsten houdt dan ook geen steek. Het blijft hoe dan ook een vraagteken waarom u na het indienen van uw ontslag op 14 februari 2020 nog bleef werken tot 29 februari 2020 en zo het risico vergrootte om benedeleden tegen het lijf te lopen in colonia Zacamil (CGVS man, 6, 7 en 13; CGVS vrouw, p. 8). Hieruit kan wederom geen ernstige vrees in jullie hoofde afgeleid worden."

Waar verzoekende partijen er andermaal op wijzen dat verzoekster haar "*uitstapjes*" zeer beperkt hield en na 7 februari 2020 geen voet meer buiten de deur heeft gezet, dient te worden herhaald dat verzoeker tot 29 februari 2020 is blijven werken en zich zodoende blootstelde aan het risico om de

bendeleden tegen het lijf te lopen in Zacamil. De uitleg in het verzoekschrift dat zij verzoeksters moeder zo spoedig mogelijk het geld moesten terugbetalen dat zij van haar hadden geleend om de vliegtickets te kopen daar zij zelf niet vermogend was, is niet afdoende. Het houdt geen steek dat verzoeksters moeder van verzoekende partijen zou hebben verwacht dat zij haar terstond het bedrag zouden terugbetalen dat zij hen had geleend omdat zij hun vertrek zelf niet konden financieren en dat zij zich daarbij *nota bene* zouden blootstellen aan het risico dat zij net wilden ontlopen door hun land van herkomst te verlaten. Dat verzoekers moeder verzoeker begeleidde van de ingang tot de uitgang van de kolonie, maar niet verder, is een loutere bewering, die hoe dan ook niets afdoet aan het feit dat verzoekende partijen zich nog meermaals buitenshuis zouden hebben begeven nadat de bendeleden die de wijk controleerden verzoekers moeder zouden hebben aangesproken over hun aanwezigheid aldaar en haar zouden hebben gezegd dat zij er snel weg moesten. Dat verzoekers moeder zich nog meermaals samen met verzoekende partijen in de *colonia* zou hebben begeven maar daar klaarblijkelijk niet meer opnieuw over zou zijn aangesproken en daar geen verdere problemen met bendeleden door zou hebben gekend, is in het licht van het vermeende incident van 4 februari 2020, niet aannemelijk en doet afbreuk aan de waarachtigheid van dit incident.

Voorts stelt de adjunct-commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoekende partijen geen consistente verklaringen hebben afgelegd over het nemen van de beslissing om hun land van herkomst te verlaten. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Zo verklaart u dat deze beslissing genomen werd op 14 februari 2020 omdat jullie niets hoorden van de politie en jullie geen plaats hadden om te verblijven (CGVS man, p. 14 en 15). U diende daarop op 14 februari 2020 uw ontslag in op uw werk (CGVS man, p. 15). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat jullie beslisten om El Salvador te verlaten nadat de politie u opbelde in navolging van uw klacht en zij jullie geen zekerheid konden geven, maar wel jullie schrik bevestigden (CGVS vrouw, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dat dit opvolgingstelefoontje van de politie 10 à 12 dagen na het indienen van de klacht plaatsvond, dus tussen 16 en 18 februari 2020 (CGVS man, p. 12). Ook hier vallen jullie verklaringen niet met elkaar te verenigen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat jullie vliegtuigtickets reeds op 7 februari 2020 aangekocht werden hetgeen erg vreemd is gezien jullie beiden verklaren dat de beslissing om het land te verlaten toen nog niet genomen was (CGVS man, p. 10 en 14; CGVS vrouw, p. 8 en 13). Jullie verklaren hierover dat jullie de garantie kregen van het reisbureau dat 65 procent van het vliegtuigticket terugbetaald zou worden indien jullie toch beslisten om het land niet te verlaten (CGVS man, p. 21; CGVS vrouw, p. 13, 14 en 15). Dit is echter een blote bewering die jullie niet weten te staven, daar het reisbureau hiervan niets op papier zette (CGVS vrouw, p. 14-15). Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie daadwerkelijk het politieonderzoek afwachten alvorens jullie vertrek uit El Salvador te regelen.”

In hun verzoekschrift betwisten verzoekende partijen de relevantie van deze tegenstrijdigheid en trachten zij deze te verklaren door voor te houden dat zij op 14 februari 2020 besloten hadden hun land van herkomst te verlaten en dat het telefoontje dat zij nadien nog kregen van de politie niet voldoende was om deze beslissing te wijzigen. De politie zou verzoeker toen gevraagd hebben zich op het politiebureau te melden, maar daar zou hem enkel gevraagd zijn of hij in staat was zijn aanvullers te herkennen, waardoor verzoekende partijen de bevestiging zouden hebben gekregen dat hun zaak geen voortgang maakte en dat zij geen hulp van de politie konden verwachten. Deze uitleg doet niets af aan het feit dat verzoekster verklaard heeft dat zij en verzoeker pas besloten hadden te vertrekken nadat verzoeker door de politie werd opgebeld om zich aan te bieden op het kantoor, daar louter gevraagd zou zijn of hij zijn belagers zou kunnen herkennen en vervolgens niets meer van de politie zou hebben gehoord (adm. doss., stuk 5+5B, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14). Uit deze verklaringen blijkt niet dat de beslissing om te vertrekken reeds daarvoor zou zijn genomen, zoals verzoeker voorhield en in het verzoekschrift wordt herhaald. Bovendien is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat het feit dat verzoekende partijen hun vliegtickets reeds op 7 februari 2020 hebben gekocht, met name een dag nadat zij klacht hebben ingediend, tegensprekt dat zij het politieonderzoek zouden hebben afgewacht alvorens hun vertrek uit El Salvador te regelen. Hierover herhalen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij de vliegtickets kochten met een “*geld-terug-garantie*” voor het geval de politie hen zou kunnen helpen waardoor het niet nodig zou zijn geweest om te vertrekken. Te dezen dient samen met de adjunct-commissaris-generaal te worden vastgesteld dat zij deze bewering niet staven met enig begin van bewijs. Bovendien merkt de Raad op dat waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog voorhield dat zij de garantie kregen 65 procent van de betaalde som terug te krijgen bij annulering, verzoekende partijen in hun verzoekschrift gewagen van 70 procent, wat verder afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid. Wat er ook van zij, het kan op zich niet overtuigen dat verzoekende partijen, die aangeven niet veel geld te hebben gehad, ervoor opteren om vliegtickets te kopen terwijl zij niet zeker

zijn of zij deze wel nodig zullen hebben en in de wetenschap dat zij in geval van annulering van hun vluchten maar een deel van de – voor hen zware – uitgave zullen kunnen recupereren. Het argument dat zij het zich niet konden veroorloven om hun vliegtickets overhaast te kopen met een vroege (vertrek)datum doet hieraan geen afbreuk, *a fortiori* daar de eventueel hogere prijs die zij (in hun redenering) zouden hebben moeten betalen indien zij hun vliegtickets pas zouden hebben aangekocht na effectief te hebben besloten om te vertrekken dan ook gerechtvaardigd zou zijn door de noodzaak van dit vertrek en de zekerheid dat het geld niet zinloos werd uitgegeven.

Tot slot kan de adjunct-commissaris-generaal worden gevolgd in zoverre zij overweegt dat indien verzoekende partijen daadwerkelijk voor hun leven zouden hebben gevreesd, mag worden verwacht dat zij na de door hen aangehaalde incidenten begin februari, die de aanleiding zouden hebben gevormd voor hun vlucht, niet nog een maand in El Salvador zouden zijn gebleven.

Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar hun (beperkte) middelen om te stellen dat “*zij het vliegticket gekocht (hebben) op de vroegst mogelijke datum*” en wijzen op de zware en vermoeiende reis van bijna 48 uur die zij ondernomen hebben, volgens hen de prijs die ze moesten betalen om zo snel mogelijk te vluchten. Met dit betoog gaan zij er evenwel aan voorbij dat zij hun reis blijkens hun verklaringen niet met eigen middelen hebben gefinancierd maar daarvoor het nodige geld hebben geleend bij verzoekers moeder (adm. doss., stuk 5+5B, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Zij maken niet aannemelijk dat het in die omstandigheden niet mogelijk zou zijn geweest om een desgevallend hoger bedrag te lenen voor een vroegere vlucht. Nog daargelaten de hoger geuite twijfels bij hun bewering als zouden zij reeds hun vliegtickets hebben gekocht nog voor zij besloten hadden effectief te vertrekken, doet het feit dat verzoekende partijen nog getracht zouden hebben hun problemen op te lossen door zich tot de politie te wenden in de hoop dat zij hun land van herkomst niet zouden moeten verlaten niets af aan de vaststelling dat er tussen de datum waarop zij effectief zouden hebben besloten te vertrekken, met name 14 februari 2020, en hun vertrek op 3 maart 2020 nog meer dan twee weken zijn verstreken. De hypothese dat indien zij eerder waren vertrokken de adjunct-commissaris-generaal “*hen had verweten dat zij “ontijdig” en te snel waren vertrokken*” vormt geen dienstige argumentatie ten aanzien van de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen, maken verzoekende partijen de door hen voorgehouden vrees voor de bende MS-13 en de bende 18 niet aannemelijk.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat hun verklaringen overeenkomen met de situatie van een zekere Y. N. en dat een familielid, dat aan de oorsprong zou liggen van de vervolgingen, in België als vluchteling werd erkend, is het de Raad geheel niet duidelijk naar wie zij verwijzen, zodat moet worden aangenomen dat het hier een materiële vergissing betreft.

In zoverre verzoekende partijen, onder verwijzing naar de COI Focus “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020, voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 8), argumenteren dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende MS-13 en de bende 18 en in die hoedanigheid behoren tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin, verwijst de Raad vooreerst naar het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat zij hun problemen met bendeleden niet aannemelijk maken nu zij hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegden. Verder wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt of een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor

vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Zoals hoger is komen vast te staan, slagen verzoekende partijen hier niet in.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen te dezen niet aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Indien, zoals *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Het betoog van verzoekende partijen dat er sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als hen, met name personen van wie wordt aangenomen dat zij banden hebben met een bende, dan wel personen die door de bende worden beschouwd als "*strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag*" en het feit dat zij uit een wijk komen die gecontroleerd wordt door de bende MS-13, dat hun families in een wijk wonen die gecontroleerd wordt door de bende 18, dat zij behoren tot een specifieke sociale groep van terugkeerders uit het buitenland en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging tegen criminele bendes, is bijgevolg niet dienstig.

Met het algemene betoog dat de adjunct-commissaris-generaal hen nergens beticht van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas, slagen verzoekende partijen er niet in concreet afbreuk te doen aan de voormelde pertinente bevindingen.

In zoverre verzoekende partijen nog kritiek uiten op een beleidswijziging van het CGVS bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij verzoekende partijen op een voldoende concrete manier dienen aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade lopen. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit *in casu* evenwel niet het geval.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat *in casu*, op basis van de veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden gemaakt, wijst de Raad erop dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoekende partijen dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in hun land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat zij hun persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoekende partijen blijven hiertoe, gelet op wat voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst dan ook niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden om overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel te genieten.

Waar verzoekende partijen de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrenge op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun vrees voor vervolging door de bende MS-13 en de bende 18 niet aannemelijk hebben gemaakt en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en

waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. Waar zij aanvoeren dat uit de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 blijkt dat meerdere bronnen gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld en dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissingen, stelt de Raad vast dat zij refereren aan dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissingen gebaseerd zijn en dat zij geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Verzoekende partijen tonen niet aan dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in nog (meer) ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN